

Sygn. akt I C 449/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Miller

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. we W.

przeciwko R. R.

o zapłatę:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda:

a. kwotę 67.549,62 złotych (sześćdziesiąt siedem pięćset czterdzieści dziewięć 62/100)

b. kwotę 845 złotych (osiemset czterdzieści pięć) tytułem zwrotu kosztów procesu.

2. zasądzoną w punkcie 1a. kwotę rozkłada na 33 miesięczne raty - przy czym pierwsza rata wynosi 3.549,62 złotych (trzy tysiące pięćset czterdzieści dziewięć 62/100), a pozostałe 32 raty wynoszą po 2.000 złotych (dwa tysiące) - płatne miesięcznie do 15 dnia każdego miesiąca począwszy od września 2018 roku - z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat; przy czym uchybienie terminowi płatności co najmniej jednej raty powoduje wymagalność całej zasądzonej należności.

3. przyznaje r.pr. K. K. wynagrodzenie za udzieloną pozwanemu pomoc prawną z urzędu w kwocie 4.428 złotych (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem) , obejmującej należny podatek VAT, i nakazuje wypłacić tę kwotę ze Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi.

Syg. akt I C 449/17

UZASADNIENIE

W pozwie w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W., skierowanym przeciwko R. R. wniósł o zasądzenie kwoty 67.549,62 złotych (sześćdziesiąt siedem tysięcy pięćset czterdzieści dziewięć złotych sześćdziesiąt dwa grosze).

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 3 sierpnia 2013 r. (...) Bank S.A z siedzibą w W. zawarł z R. R. umowę kredytu.

Umowa kredytu została udzielona na zakup samochodu. Umowa została zawarta na okres 48 miesięcy. Pozwany nie wywiązał się z ciążącego na nim zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w zawartej umowie. W związku z brakiem zapłaty zaległych rat strona powodowa wypowiedziała przedmiotową umowę. W dniu

9 czerwca 2015 r. strona powodowa zawarła ze stroną pozwaną pozasądową ugodę do kredytu nr (...) z dnia 9 sierpnia 2013 r.

W związku z niewywiązywaniem się z postanowień zawartej ugody poprzez brak zapłaty wymagalnych rat strona powodowa podjęła próbę polubownego pozasądowego rozwiązania sporu, wzywając do zapłaty stroną pozwaną pismem z dnia 23 grudnia 2016 r.

Wskazana data wymagalności 31 sierpnia 2015 r. jest tożsama z dopuszczeniem się przez stroną pozwaną pierwszej zaległości w spłacie wymagalnych rat wynikających z przedmiotowej ugody zawartej do umowy kredytu.

Strona pozwana nie spłaciła wymagalnej wierzytelności do dnia sporządzenia pozwu.

Wobec braku zapłaty żądanej kwoty, w dniu 18 stycznia 2017 r. stosownie do regulacji art. 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 1997 r. Nr 140 poz. 939 z późn. zm), strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg banku stwierdzający zadłużenie strony pozwanej.

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg banku na roszczenia strony powodowej składają się:

- kwota 58.419,18 zł tytułem należności głównej (niespłacony kapitał);
- kwota 7.659,75 zł tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 10,00% od dnia 31 sierpnia 2015 r. do dnia 23 grudnia 2016;
- kwota 849,03 zł tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości 10,00% od dnia 31 sierpnia 2015 r. do dnia 18 stycznia 2017 r.
- kwota 576,66 zł tytułem opłat i prowizji.

/pozew k. 2-4v/

Dnia 23 lutego 2017 r. wydano nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym zasądzono od pozwanego w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacić powodowi łączną kwotę 67.549,62 złotych albo wnieść sprzeciw.

/nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 5/

Od powyższego nakazu pozwany wniósł skutecznie sprzeciw pismem z dnia 18 marca 2017 r. Zgodnie z art. 505 k.p.c., nakaz zapłaty utracił moc w całości, co skutkowało przekazaniem sprawy do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej pozwanego.

/sprzeciw k. 5v-6/

Sąd Rejonowy ustalił co następuje:

W dniu 9 sierpnia 2013 r. R. R. zawarł umowę kredytu nr (...) wraz z umową rachunku bankowego z (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W.. Bank udzielił pozwanemu kredyt w kwocie 62.857,14 zł na okres 48 miesięcy. Kredyt przeznaczony był na:

- zrefinansowanie kosztów zakupu pojazdu marki F. (...), rok produkcji 2009 w kwocie 55.000,00 złotych,
- sfinansowanie prowizji bankowej w kwocie 6.285,71 złotych,
- sfinansowanie opłaty za objęcie ochroną ubezpieczeniową w okresie 14 miesięcy na wypadek zgonu pozwanego na podstawie umowy grupowego ubezpieczenia zawartej z Towarzystwem (...) Spółka Akcyjna, w kwocie 1.571,43 złotych.

Kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej, która w dniu podpisania umowy wynosiła 10,99% w stosunku rocznym. Oprocentowanie Kredytu było sumą oprocentowania podstawowego banku dla danego rodzaju kredytów oraz stałej w całym okresie kredytowania marży w wysokości 1,50%. Od przyznanego (...) Bank pobiera prowizję bankową w wysokości 10,00% kwoty Kredytu.

/umowa kredytu k. 21-24v/

W dniu 9 sierpnia 2013 r. zawarto ugodę kredytu samochodowego na mocy, której aktualne zadłużenie wynikające z umowy wyniosło 64.095,63 złotych. Na zadłużenie składały się:

- kapitał- 54.205,90 złotych
- odsetki umowne- 3.445,06 złotych
- odsetki karne- 5.267,87 złotych naliczane do dnia 8 czerwca 2015 r. włącznie
- koszty- 1.176,80 złotych.

Od niespłaconego kapitału Bank naliczył odsetki karne wynoszące w dniu zawarcia ugody 10,00% w skali roku.

/ugoda k. 25-27/

Wezwaniem do zapłaty z dnia 26 września 2016 r. wezwano pozwanego do zapłaty 12.559,27 złotych.

/wezwanie do zapłaty k. 30/

W dniu 27 października 2016 r. bank wydał oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Pozwanego wezwano do zapłaty kwoty 13.509,90 złotych.

/oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy k. 31/

Ostatecznym wezwaniem z dnia 23 grudnia 2016 r. wezwano pozwanego do zapłaty zaległego zadłużenia w kwocie 66.832,06 złotych.

/ostateczne wezwanie do zapłaty k. 33/

Na dzień 18 stycznia 2017 r. zadłużenie wynosiło 67.549,62 złotych. Na wymagalne zadłużenie składały się:

- należność główna (niespłacony kapitał) w kwocie 58.419,18 złotych
- odsetki umowne za okres korzystania z kapitału w wysokości 10,00% od dnia 31 sierpnia 2015 r. do dnia 23 grudnia 2016 r. w kwocie 7.659,75 złotych
- odsetki za opóźnienie naliczone od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 10,00% od dnia 31 sierpnia 2015 r. do dnia 18 stycznia 2017 r. w kwocie 849,03 złotych
- opłaty i inne prowizje 576,66 złotych.

/wyciąg k. 34/

Pozwany jest bezrobotny. Został zwolniony z pracy, a własna działalność gospodarcza nie przynosiła dochodu. Pozwany nie kwestionuje kwoty zadłużenia. Jest zatrudniony na ½ etatu jako specjalista do spraw reklamy, na czas określony do 20 sierpnia 2028 r. Otrzymuje wynagrodzenie 1100 zł brutto. Pozwany mieszka z partnerką, która zarabia 2200 złotych brutto. Pozwany nie ma żadnego majątku, oszczędności. W dniu 2 listopada 2017 r. (w chwili złożenia oświadczenia o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania) pozwany wskazał, że jego

koszty miesięcznego utrzymania wynoszą 400 złotych miesięcznie i była to kwota przeznaczana z budżetu rodziny. Pozwany wskazał, że nie opłacał mieszkania w zamian za pomoc w sprawach domowych.

Pozwany nie byłby w stanie spłacić dochodzonej kwoty w całości, może płacić raty w kwotach 1.500-2.000 złotych.

/dowód z przesłuchania strony k. 94-94v, oświadczenie k. 47-51/

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy o kredyt konsumencki zawartej z pozwanym. Pozwany nie kwestionował ani zasady swej odpowiedzialności, ani wysokości roszczenia i Sąd uznał te okoliczności za bezsporne.

Wynikająca z treści art. 353¹ k.c. zasada swobody umów przewiduje, iż strony kontraktu uprawnione są do ułożenia stosunku prawnego według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. W przypadku roszczenia wynikającego z kontraktu, każdorazowo pierwszeństwo mają więc postanowienia umowne. Zawarta między stronami umowa kredytu nakładała na pozwanego obowiązek spłaty zobowiązania zgodnie z harmonogramem. Dokonując oceny dopuszczalności ustalonych przez strony warunków umowy kredytu w świetle obowiązującej regulacji ustawowej Sąd nie znalazł podstaw do uznania, iż postanowienia umowy sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego, a zatem przedmiotowe postanowienia były dla stron wiążące.

Podkreślić należy, iż zgodnie z treścią art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Pozwany zawierając umowę kredytu przyjął na siebie zobowiązanie do spłaty udzielonych jej kwot kredytu wraz z określonymi odsetkami oraz innymi wygenerowanymi kosztami. Wskazać należy, iż sama okoliczność, iż pozwany nie posiada środków na realizację przedmiotowego obowiązku nie wpływa na konieczność jego spełnienia, choćby w sposób przymusowy. Wskutek niewywiązywania się przez pozwanego z zobowiązania spłaty należności umowa kredytu została wypowiedziana, zaś roszczenie stało się wymagalne w całości – pozwany stała się zobowiązana do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami, i innymi opłatami, czego nie uczynił.

Na dzień 18 stycznia 2017 r. zadłużenie wynosiło 67.549,62 złotych. Na wymagalne zadłużenie składały się: należność główna (niespłacony kapitał) w kwocie 58.419,18 złotych; odsetki umowne za okres korzystania z kapitału w wysokości 10,00% od dnia 31 sierpnia 2015 r. do dnia 23 grudnia 2016 r. w kwocie 7.659,75 złotych; odsetki za opóźnienie naliczone od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 10,00% od dnia 31 sierpnia 2015 r. do dnia 18 stycznia 2017 r. w kwocie 849,03 złotych; opłaty i inne prowizje 576,66 złotych.

Z tego względu powództwo należało uwzględnić w całości.

W punkcie 2 orzeczenia zasądzoną w punkcie 1a kwotę Sąd rozłożył na 33 miesięczne raty – przy czym pierwsza rata wynosi 3.549,62 złotych, a pozostałe 32 raty wynoszą po 2.000 zł – płatne miesięcznie do 15 dnia każdego miesiąca począwszy od września 2018 r. – z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat; przy czym uchybienie terminowi płatności co najmniej jednej raty powoduje wymagalność całej zasądzonej należności.

W szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie (art. 320 kpc). Jedynym kryterium zastosowania rozważanej zasady przez sąd orzekający jest ustalenie istnienia w danej sprawie "wypadku szczególnie uzasadnionego". Przyjmuje się, że okoliczności, które uzasadniają wyjątkowość danej sytuacji mogą wynikać z szeroko rozumianego stanu majątkowego i rodzinnego pozwanego (wyrok SA Kraków z dnia 24 marca 2017 r. I ACa 1621/16).

W realiach niniejszej sprawy Sąd ustalił, że sytuacja pozwanej jest bardzo trudna. Pozwany jest zatrudniony na 1/2 etatu na czas określony. Otrzymuje wynagrodzenie 1.100 zł brutto. Mieszka z partnerką, która otrzymuje wynagrodzenie

2.200 złotych brutto. Partnerka jest w ciąży. To jest jedyne źródło utrzymania. Pozwany nie ma żadnych oszczędności, nie ma żadnych ruchomości, które można by spieniężyć. Z uwagi na niski dochód, jak też brak oszczędności, jednorazowe spełnienie zasądzzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe (wyrok SA Białystok z dnia 24 marca 2017 r. I ACa 887/16).

Pozwany nie byłby w stanie spłacić dochodzonej kwoty w całości, może płacić raty po około 1.500-2.000 złotych miesięcznie. Wprawdzie przepis art. 320 KPC nie normuje dopuszczalnej ilości rat, na jakie sąd może rozłożyć zasądzone w wyroku świadczenie pieniężne. Jednakże raty te muszą sukcesywnie pomniejszać saldo zobowiązania dłużnika i rokować całkowitą spłatę zadłużenia, a ich wysokość musi być ekonomicznie odczuwalna dla wierzyciela (wyrok SA Katowice z dnia 1 marca 2017 r. I ACa 1055/16). Przewidziane w art. 320 KPC rozłożenie świadczenia na raty służyć ma, co oczywiste, przede wszystkim dłużnikowi; musi jednak dawać jednocześnie wierzycielowi szansę zaspokojenia się. By taki cel osiągnąć, dłużnik musi mieć realną możliwość spełniania świadczenia w formie ratalnej, w przeciwnym razie bowiem ani on sam nie odczuje ulgi, ani wierzyciel nie zostanie należycie zaspokojony, a wszystko zakończy się i tak postępowaniem egzekucyjnym (wyrok SA Katowice z dnia 13 lipca 2017 r. I ACa 186/17). Z tego względu orzeczenie zawarte w punkcie 1a wyroku jest uzasadnione.

W oparciu o art. 98 § 1 k.p.c. Sąd zasądził od pozwanego kwotę 845 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, czyli opłaty od pozwu.

Na podstawie § 8 pkt 6 ROZPORZĄDZENIA MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI W SPRAWIE PONOSZENIA PRZEZ SKARB PAŃSTWA KOSZTÓW NIEOPLĄCONEJ POMOCY PRAWNEJ UDZIELONEJ PRZEZ RADCĘ PRAWNEGO Z URZĘDU z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1715) Sąd przyznał wynagrodzenie radcy prawnemu K. K. w kwocie 4.428 złotych (wraz z podatkiem VAT).
